

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **D. N. H.**, zast. Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou se sídlem Milady Horákové 13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2022, čj. OAM-85-22/ZR-2022, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 9. 2023, čj. 25 A 97/2022-29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud v dané věci posuzuje, zda krajský soud a žalovaný aplikovali § 87l odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů eurokonformním způsobem. Konkrétně se zabývá tím, zda žalovaný provedl individuální posouzení toho, jestli chování žalobce (cizince) představuje reálné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku. Dále Nejvyšší správní soud zkoumá, jestli krajský soud správně zhodnotil dopad rozhodnutí žalovaného do soukromého a rodinného života žalobce jako přiměřený.

I. Vymezení věci

[2] Žalobce měl povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana ČR s platností od 30. 4. 2001 na dobu neurčitou. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím

zrušil platnost povolení k trvalému pobytu žalobce na území ČR podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Současně mu stanovil lhůtu k vycestování 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, respektive ode dne propouštění z výkonu trestu odnětí svobody. Důvodem bylo pravomocné odsouzení žalobce k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 9 let pro spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy. Manželka žalobce byla za totožnou drogovou trestnou činnost odsouzena k 8,5letému trestu odnětí svobody.

[3] Na území ČR pobývají čtyři děti žalobce – dcera z prvního manželství K. D., nar. X syn z prvního manželství A. D., nar. X, oba čeští občané. Z druhého manželství má žalobce dceru D. T. H., nar. X, a syna D. L. H., nar. X, kteří mají povolení k trvalému pobytu. Jejich matkou je manželka žalobce, N. T. B.

[4] V důsledku vazebního stíhání a později výkonu trestu odnětí svobody byly obě jejich nezletilé děti svěřeny do pěstounské péče rozsudkem Okresního soudu v Karviné sp. zn. 0 P 374/2020 (sp. zn. 43 P a Nc 326/2020) ze dne 24. 5. 2021, který nabyl právní moci dne 8. 7. 2021. Ze zprávy oddělení sociálně-právní ochrany dětí vyplývá, že obě nezletilé děti pobývají s pěstounkou a jejím partnerem, pěstounská péče je bezproblémová, děti jsou v pravidelném kontaktu se svým otcem.

II. Řízení před krajským soudem

[5] Žalobce se proti rozhodnutí žalovaného bránil žalobou u Krajského soudu v Ostravě. Vzneshl v ní tři hlavní žalobní body. V první řadě je podle žalobce napadené rozhodnutí v rozporu se zásadou *ne bis in idem*, neboť zrušení trvalého pobytu je dalším trestem a opatřením generální prevence drogové trestné činnosti. Žalobce dále namítal, že zrušení povolení k trvalému pobytu je třeba považovat za vyhoštění, a proto jsou zde použitelné standardy dle čl. 33 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 („pobytové směrnice“). V neposlední řadě namítl, že napadené rozhodnutí odporuje čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Žalobce je otcem nezletilých dětí, které jsou občany ČR a před nástupem trestu odnětí svobody o ně pečoval a chce v tom pokračovat i po jeho vykonání. Žalovaný nesprávně a nedostatečně posuzoval přiměřenost zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho nezletilých dětí.

[6] Krajský soud shora označeným rozsudkem žalobu zamítl. K námitce, že žalovaný rozhodl v rozporu s unijním právem a mezinárodními závazky ČR, krajský soud uvedl, že i když žalovaný explicitně v napadeném rozhodnutí nezmínil čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice, z napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že se při posuzování celé věci neomezil na pouhé jazykové znění § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný komplexně zkoumal konkrétní protiprávní jednání žalobce a při ohrožení veřejného pořádku zohlednil konkrétní okolnosti případu ve vztahu k jednání žalobce, za něž byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. K námitce, že napadené rozhodnutí je nutné fakticky považovat za vyhoštění, krajský soud s odkazem na judikaturu Ústavního soudu uvedl, že zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu není dotčena možnost žalobce usilovat o získání jiného pobytového oprávnění na území ČR. Krajský soud po poměření závažnosti ohrožení veřejného pořádku v důsledku osobního chování žalobce a

pokračování

zásahu do jeho práva na soukromý a rodinný život dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo přiměřené.

III. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. V první řadě stěžovatel trvá na tom, že zrušení jeho povolení k trvalému pobytu je v rozporu se pobytovou směrnicí. Tento rozpor stěžovatel spatřuje v tom, že podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců ke zrušení povolení k trvalému pobytu postačuje fakt odsouzení cizince za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, aniž by bylo třeba zkoumat jeho konkrétní protiprávní jednání a z něj učinit logický a odůvodněný závěr, že aktuálně ohrožuje veřejný pořádek nebo veřejnou bezpečnost do budoucna. Podle čl. 37 pobytové směrnice nemohou být vnitrostátní právní a právní předpisy pro účastníka řízení nepříznivější ve srovnání s touto směrnicí. Z žádného ustanovení pobytové směrnice nelze dovodit možnost zrušit povolení k pobytu pouze z důvodu uvedeného v citovaném ustanovení zákona o pobytu cizinců, tedy pouze proto, že držitel pobytového oprávnění byl soudem odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Stěžovatel se také domnívá, že rozhodnutí o ukončení jeho povolení k pobytu spojené se stanovením lhůty pro opuštění území ČR je fakticky vyhoštěním, a proto se na něj vztahují i čl. 27 odst. 2 a čl. 33 pobytové směrnice. Ta požaduje, aby bylo zkoumáno konkrétní protiprávní jednání cizince a na základě toho byl učiněn úsudek, zda představuje ohrožení veřejného pořádku i do budoucna. Podle stěžovatele se krajský soud s předmětnou námitkou vypořádal nesprávně a nedostatečně.

[8] Stěžovatel nesouhlasí ani s posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života. Závěry žalovaného i krajského soudu jsou v rozporu s čl. 8 Úmluvy a též Úmluvou o právech dítěte. S ohledem na plnou integraci a úzké vazby stěžovatele, který žije v ČR 30 let, a který nemá již žádné vazby na zemi svého původu, a zejména plnou integraci a úzké vazby dětí na území ČR (narození dětí na území ČR, návštěva škol v ČR, neznalost vietnamského jazyk apod.) je v nejlepším zájmu dětí, aby stěžovatel mohl na území ČR zůstat.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti plně odkázal na své rozhodnutí a na rozsudek krajského soudu. Doplnil, že manželce žalobce (N. T. B.) bylo také pravomocně zrušeno povolení k trvalému pobytu. Toto rozhodnutí potvrdil i Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 12. 5. 2023, čj. 10 Azs 34/2023-43, který zamítl kasační stížnost žalobkyně proti rozsudku krajského soudu ze dne 2. 2. 2023, čj. 22 A 55/2022-39.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Pro úplnost soud předesílá, že nepřehlédl, že stěžovatel označil příslušníky své rodiny za osoby zúčastněné na řízení (v řízení před krajským soudem označil manželku a děti, v kasační stížnosti takto označil pouze své dvě nezletilé děti). Z předloženého soudního spisu nicméně vyplývá, že krajský soud vyzval stěžovatele k označení možných osob

zúčastněných na řízení. Na základě sdělení stěžovatele se pak obrátil na všechny tři označené osoby, nicméně ty se jako osoby zúčastněné na řízení nepřihlásily.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Relevantní právní úpravu v dané věci představuje především § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný podle tohoto ustanovení zruší cizinci povolení k trvalému pobytu, pokud jsou kumulativně splněny dvě podmínky: (i) cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, a (ii) zrušení povolení k trvalému pobytu cizince je přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života. V projednávané věci je v první řadě sporné, zda krajský soud náležitě zhodnotil v rámci první podmínky též skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. V druhé řadě stěžovatel považuje rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu za nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.

I. Individuální posouzení ohrožení veřejného pořádku ve smyslu § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců

[14] První okruh kasačních námitek směřuje proti nedostatečné individualizaci posouzení ohrožení veřejného pořádku stěžovatelem ze strany žalovaného. Stěžovatel namítá, že rozhodnutí žalovaného (a též § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců) je v rozporu s pobytovou směrnicí.

[15] Nejvyšší správní soud v tomto ohledu předepisuje, že ze znění čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice i z příslušné judikatury SDEU vyplývá, že „[o]patření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby“. Pojem „veřejný pořádek“ předpokládá v každém případě kromě samotného narušení společenského pořádku, které představují všechna porušení práva (včetně trestního odsouzení), existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti (rozsudek SDEU ze dne 28. 10. 1975 ve věci C-36/75 Rutili, bod 28; či rozsudek SDEU ze dne 29. 4. 2004 ve spojených věcech C-482/01 a C-493/01 Orfanopoulos a Oliveri, bod 66). Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku mohou být odůvodněná jen tehdy, jsou-li založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby (rozsudek SDEU ze dne 13. 9. 2016 ve věci C-165/14 Rendón Marín, bod 59). Osobní chování představující skutečné a aktuální ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nebo hostitelského členského státu zásadně znamená, že se u dotyčného jednotlivce může předpokládat, že se bude protiprávně chovat i v budoucnu (rozsudky SDEU ze dne 22. 5. 2012 ve věci C-348/09 P. I., bod 30, či ze dne 13. 7. 2017 ve věci C-193/16 E., bod 23).

[16] Lze dodat, že ustanovením § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců s ohledem na jeho nesoulad s pobytovou směrnicí již zabýval i Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20, N 233/103 SbNU 372. Dospěl k závěru, že s ohledem na povinnost eurokonformního výkladu správní orgány při uplatňování pobytové směrnice a zkoumání existence skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze

pokračování

základních zájmů společnosti nemohou vycházet pouze ze skutečnosti, že jednotlivec byl v minulosti odsouzen pro spáchaný trestný čin. Musí také vzít v úvahu další aspekty, a to zejména zákonem stanovený a uložený trest, míru zapojení do trestné činnosti, rozsah škody a tendenci jednotlivce k opakování trestné činnosti (jak vyplývá také z rozsudku SDEU ze dne 23. 11. 2010 ve věci C-145/09 Tsakouridis). Ústavní soud v daném případě zrušil rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, ovšem ne kvůli tomu, že si zvolil cestu nepřímého účinku pobytové směrnice a snažil se vyložit § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců eurokonformním způsobem. Naopak důvodem bylo to, že tento deklarovaný postup nebyl reálně naplněn, neboť kritéria pro zrušení pobytového oprávnění předpokládaná čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice (a na něj navazující judikatury) nebyla ve skutečnosti hodnocena.

[17] V nynějším případě má Nejvyšší správní soud za to, že krajský soud ani žalovaný nepochybili a aplikovali dané ustanovení zákona eurokonformním způsobem. Oba orgány dostatečně individualizovali posouzení ohrožení veřejného pořádku stěžovatelem.

[18] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem krajského soudu, že byť žalovaný explicitně v napadeném rozhodnutí nezmínil konkrétně čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice, z napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že se při posuzování celé věci neomezil na pouhé jazykové znění § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný a potažmo i krajský soud vzali ohled na všechna kritéria, která plynou z výše citované judikatury, tedy a) zákonem stanovený a uložený trest, b) míru zapojení do trestné činnosti, c) rozsah škody a d) tendenci jednotlivce k opakování trestné činnosti.

[19] Žalovaný konkrétně uvedl, že stěžovatel byl dvakrát pravomocně odsouzen za spáchání totožného úmyslného trestného činu (nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými psychotropními látkami a s jedy) a ve druhém případě byl za tento trestný čin odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na dobu 9 let. Co se týče míry zapojení do trestné činnosti, stěžovatel v době podmíněného trestu odnětí svobody spolu s dalšími osobami na území ČR, Polska a Rumunska vytvořili organizovanou skupinu osob podílející se každý svou dílčí úlohou na opakovaném nákupu, výrobě a prodeji marihuany. Žalovaný uvedl i konkrétní roli stěžovatele, který byl odběratel a distributor. Domluvil s dodavatelem cenu marihuany a dále distribuoval celkové množství 44 kg marihuany. Implicitně v této úvaze zjevně zvážil i rozsah újmy na veřejném zájmu, v jiných částech rozhodnutí pak žalovaný zvážil závažnost drogové trestní činnosti obecně a také konkrétní činnosti stěžovatele s ohledem na újmu, kterou způsobil na veřejný pořádek a veřejné zdraví.

[20] Konečně, žalovaný při posuzování aktuální hrozby vzal v úvahu i to, že se nejednalo o jediný exces z jinak řádného života stěžovatele, ale o souhrn závažné recidivní trestné činnosti, kterou páchal po velmi dlouhou dobu. Zohlednil, že podle rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 21. 1. 2021, sp. zn. 29 T 1/2020, stěžovatel již od počátku roku 2018 do dubna 2019 páchal totožnou trestnou činností, a to ještě ve větším rozsahu, než za kterou byl dříve již jednou odsouzen a na základě které s ním bylo poprvé vedeno správní řízení o zrušení pobytu. Období, kdy se prokazatelně věnoval distribuci marihuany v rámci organizované skupiny, se krylo téměř s celým obdobím, ve kterém bylo vedeno předchozí správní řízení o zrušení povolení k pobytu (zahájeno v listopadu 2017, zastaveno v listopadu 2018). Na základě chování stěžovatele tak žalovaný došel k závěru, že existuje vysoká míra rizika, že se trestné činnosti bude dopouštět i v budoucnu.

[21] Pokud pak jde o obecně a stroze formulovanou námitku stěžovatele, že napadené rozhodnutí je nutno fakticky považovat za vyhoštění, Nejvyšší správní soud jí neshledal přípustnou. Na obdobnou námitku totiž již reagoval krajský soud. Vysvětlil, proč není důvodná, přičemž mimo jiné dovodil, že zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu není dotčena možnost žalobce usilovat o získání jiného pobytového oprávnění na území ČR. Na uvedené závěry však v tomto směru stěžovatel v kasační stížnosti nereaguje (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[22] Nejvyšší správní soud uzavírá, že zrušení pobytu v dané věci nebylo odůvodněno generální prevencí. I když žalovaný a krajský soud výslovně nezvážili všechny z vyjmenovaných možných vedlejších okolností týkajících se osobního jednání, které stěžovatel uvádí v kasační stížnosti (například otázku, jaký vliv má doposud vykonaný nepodmíněný trest odnětí svobody vliv na stěžovatele nebo jaký je jeho současný náhled na spáchanou trestnou činnost), dostatečně zvážili všechny relevantní skutečnosti, které vyplývají z pobytové směrnice a příslušné judikatury SDEU. Z těch jednoznačně vyplývá, že z osobního jednání stěžovatele plyne aktuální, skutečná a závažná hrozba pro veřejný pořádek. Lze tedy uzavřít, že Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou námitku stěžovatele, že v odůvodnění rozhodnutí krajského soudu a žalovaného zcela chybí posouzení, zda stěžovatel i v době vydání rozhodnutí představuje skutečnou, aktuální a dostatečně závažnou hrozbu pro veřejný pořádek.

II. Zásah do rodinného a soukromého života stěžovatele

[23] Druhý okruh kasačních námitek stěžovatele směřuje proti posouzení přiměřenosti zásahu zrušení pobytového oprávnění do jeho rodinného a soukromého života. Stěžovatel se domnívá, že žalovaný se při svém rozhodování nevypořádal s veškerými skutečnostmi, které vyšly najevo, a dostatečně nezkontroloval všechny okolnosti, jež mohou být pro jeho rozhodnutí významné. Žádným relevantním způsobem neposoudil dopady rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu stěžovatele nejenom do jeho života a života jeho manželky, ale zejména jejich nezletilých dětí. Toto opomenutí podle stěžovatele nenapravil ani krajský soud, který se se závěry žalovaného ztotožnil.

[24] Nejvyšší správní soud neshledal ani tyto námitky důvodné. Úvodem i v návaznosti na vyjádření žalovaného poznamenává, že velice podobnou otázku již řešil s ohledem na pravomocné rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu manželky stěžovatele, která byla za totožnou drogovou trestnou činnost odsouzena na 8,5let nepodmíněného trestu odnětí svobody. Nejvyšší správní soud shledal, že zrušení trvalého pobytu bylo přiměřené s ohledem na rodinný a soukromý život manželky stěžovatele a ohrožení, které způsobila na veřejném pořádku ČR (viz shora již odkazovaný rozsudek čj. 10 Azs 34/2023-43). I když je trvalý pobyt manželky stěžovatele posuzován v jiném právním režimu než pobyt stěžovatele (stěžovatel je rodinným příslušníkem občanů EU, a tak jeho právo na trvalý pobyt vyplývá z pobytové směrnice, zatímco právo jeho manželky vyplývá ze Směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty) tyto režimy se neliší v aspektu posuzování přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života cizince. Nejvyšší správní soud tak při posuzování nynějšího případu vzal v potaz jak tento rozsudek, tak i mírné odlišnosti v situaci stěžovatele a jeho manželky.

pokračování

[25] Krajský soud v návaznosti na závěry žalovaného v bodě 4 svého rozsudku shrnul, že stěžovatel má od roku 2001 povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana ČR na dobu neurčitou. Ve své domovské zemi strávil více než 20 let, zná místní jazyk, kulturní návyky a stále tam žijí její příbuzní. V ČR má dvě zletilé a dvě nezletilé děti. Matkou nezletilých dětí je současná manželka stěžovatele, která momentálně vykonává nepodmíněný trest odnětí svobody. Děti jsou proto aktuálně v pěstounské péči. Ta probíhá bezproblémově. Děti jsou v pravidelném kontaktu se svým otcem. Ze zprávy Vězeňské služby ze dne 18. 2. 2022 vyplývá, že ve výkonu trestu byla realizována z jejich strany pouze jedna návštěva, a to dne 12. 9. 2021 za přítomnosti pěstounů. Po dobu výkonu vazby bylo evidováno celkem 8 návštěv, ovšem ty jsou bez bližší identifikace.

[26] Krajský soud dále poukázal na to, že to byla právě závažná trestná (drogová) činnost, které se stěžovatel spolu s manželkou dopustil, jež vedla k rozdělení rodiny, respektive umístění jejich dětí do náhradní péče. S ohledem na délku trestu odnětí svobody je zjevné, že děti budou od stěžovatele odloučeny značnou dobu. Podle krajského soudu je přiměřenost zásahu do života cizince vždy nutné odvíjet od intenzity porušení veřejného pořádku. Páchaná trestná činnost podle krajského soudu nesvědčí o úspěšné integraci žalobce do české společnosti. Zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu je v souladu se zásadou přiměřenosti (bod 14). S ohledem na výše uvedené se tedy předně nelze ztotožnit se stěžovatelem v tom, že by napadený rozsudek byl v tomto ohledu nepřezkoumatelný, resp. že by krajský soud přezkoumal nepřezkoumatelné rozhodnutí žalovaného.

[27] Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že správní orgán zkoumá při hodnocení přiměřenosti zásahu především závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku jeho pobytu na území ČR, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, jeho ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby na území ČR a intenzitu vazeb k domovskému státu. Zároveň zde platí přímá úměra: čím intenzivnější je zásah do soukromého a rodinného života, tím vyšší musí být intenzita narušení veřejného pořádku a tomu odpovídající veřejný zájem na vycestování cizince (např. rozsudky NSS ze dne 19. 10. 2016, čj. 2 Azs 147/2016-30, bod 16, nebo ze dne 12. 1. 2017, čj. 10 Azs 312/2016-59, bod 31). Dále se při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života s ohledem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod klade důraz i na nejlepší zájem dítěte (viz čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte).

[28] Žalovaný i krajský soud postupovali při hodnocení přiměřenosti podle uvedených požadavků. Žalovaný se této otázce podrobně věnoval na str. 3 až 7 svého rozhodnutí. Uvedl, že to byl stěžovatel, kdo nebral ohled na nejlepší zájem svých dětí. Trestnou činnost stěžovatel páchal až do doby svého zadržení policií v roce 2019, tudíž tak konal i v době po narození svých dětí. V předpokládané době propuštění stěžovatele z výkonu trestu budou jeho děti ve věku 15 a 17 let a po absolvování základní školní docházky. O studium v ČR neprijdou a jenom v důsledku otcova vycestování nepozbydou svá pobytová oprávnění. Bude záležet na rozhodnutí celé rodiny, zda budou rodinní příslušníci následovat stěžovatele do země původu. Na stěžovateli aktuálně není nikdo pobytově ani existenčně závislý. Ve Vietnamu strávil dvacet let svého života, zná místní jazyk i zvyky a má tam příbuzné. Žalovaný ve svém rozhodnutí zdůraznil, že intenzita narušení veřejného zájmu, které nezákonné jednání stěžovatele dosahovalo, jej opravňuje i k velmi závažnému zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele a jeho nejbližších.

[29] V návaznosti na uplatněné kasační námitky Nejvyšší správní soud ve shodě s žalovaným (s jehož závěry se ztotožnil i krajský soud) nepopírá, že stěžovatel má významné vazby na ČR. Na rozdíl od své manželky má bližší vazby se svými dětmi, které jsou z důvodu jazykové bariéry s matkou spíš napojené na otce. Ovšem nad rámec návštěv ve vězení celá výchova ve věku, kdy děti potřebují osobní péči rodičů, zůstane na bedrách pěstounky. Také odlišně od své manželky stěžovatel konal trestnou činnost opakovaně a ve velkém rozsahu. Proto je nejenom zásah do rodinného života, ale i hrozba pro veřejný pořádek z jeho strany větší než v případě jeho manželky. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že hledisko nejlepšího zájmu dítěte nemusí vždy a za všech okolností převládnout nad konkurujícím veřejným zájmem. Správní orgány jsou ale povinny věnovat dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte a případným konkurujícím veřejným zájmem (např. rozsudky NSS ze dne 20. 12. 2022, čj. 4 Azs 269/2022-25, bod 27, či ze dne 31. 1. 2023, čj. 2 Azs 287/2022-34, body 21 a 25). To žalovaný splnil. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s tím, že s ohledem na kriminální historii stěžovatele převažuje zájem státu na zajištění veřejného pořádku.

[30] Nejvyšší správní soud proto i přes uplatněné kasační námitky souhlasí se závěrem žalovaného a krajského soudu, že zásah rozhodnutí žalovaného do soukromého a rodinného života stěžovatelky není s ohledem na okolnosti této věci nepřiměřeným, přičemž oba se touto otázkou náležitě zabývali.

V. Závěr a náklady řízení

[31] Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[32] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému nevznikly žádné náklady vymykající se z jeho běžné činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 19. ledna 2024

Milan Podhrázký
předseda senátu